

Häivähdys ikuisuudesta

Ian McCormack sai nähdä hetken ajan, mitä seuraa kuoleman jälkeen

Ian McCormack oli Mauritiuksella sukeltamassa hummereita, kun häntä pisti viisi kuolettavan myrkyllistä kuutiomeduusaa. Nämä polttiaiseläimet kuuluvat maailman myrkyllisimpiin eläimiin. Ambulanssin saapuessa mies oli jo täysin halvaantunut, ja kuolio oli alkanut levitä luuytimeen. Matkalla sairaalaan Ian alkoi nähdä välähdyksiä elämästään. Hän oli tässä elämänsä vaiheessa ateisti eikä ollut varma, mitä kuolema toisi tullessaan. Maatessaan kuolemaisillaan hän näki näyn äidistään, joka rukoili hänen puolestaan ja kehotti häntä pyytämään koko sydämestään, että Jumala kuulisi ja antaisi hänelle anteeksi. (Äiti oli perheen ainoa kristitty.) Sairaalassa Ian kuoli 15-20 minuutiksi. Seuraavassa hän kertoo todistuksensa.

Tiesin vapautuksen tulleen. Henkiinjäämistäistelu tuntui olevan ohi. Kukaan ei kertonut minulle, mitä oli tapahtunut. Kukaan ei sanonut: "Nyt kuolit, kaveri." En tiennyt kuolleen. Tiesin vain, että kamppailu, jota olin käynyt pitääkseni silmäni auki ja pysyäkseen hengissä, oli päättynyt.

Tiesin joutuneeni jonnekin. Se ei ollut sitä, kun sulkee silmänsä ja nukahtaa, vaan tiesin päätyneeni jonnekin. Oikeastaan minulla oli sairaalassa ollut viimeiset 20 minuuttia tunne pois leijumisesta. Olin tarrautunut ruumiiseeni kaikin keinoin yrittäen olla leijumatta minnekään. Ja kuitenkin sulkiessani silmäni, en leijunut pois. Kuolin.

Raamatusta sanotaan Saarnaajan kirjassa, että ihmisen kuollessa hänen henkensä palaa Jumalan luo, joka antoi sen, ja ruumis palaa maan tomuksi, mistä se tuli.

Tiesin henkeni lähteneen, olin joutunut jonnekin, ja silti en tajunnut olevani kuollut. Minusta tuntui, että olin saapunut valtavaan, aavaan paikkaan, joka oli kuin pilkkopimeä tyhjyys. Tuntui, että olin seisomassa. Oli kuin olisin herännyt painajaisesta jonkun toisen kotona ja ihmetellyt, mihin kaikki ovat häipyneet. Katsoin ympärilleni yrittäen orientoitua tähän uuteen ympäristöön.

Oletko koskaan herännyt keskellä yötä ja yrittänyt löytää katkaisijaa, josta sytyttää valot? Minä yritin, mutten pystynyt löytämään. Yritin koskettaa jotain ja liikuskelin ympäriinsä, eikä siellä ollut mitään. En edes törmännyt mihinkään. En kyennyt näkemään kättäni kasvojeni edessä. Nostin käteni ylös saadakseni selville, kuinka paljon saatoin nähdä. Kohotin käden kasvoilleni, ja se meni suoraan läpi siitä, missä kasvojeni olisi pitänyt olla. Pelottava kokemus. Silloin ja siinä tajusin, että minä olin minä, Ian McCormack, seisomassa siellä, mutta ilman ruumista. Minulla oli sellainen tunne ja vaikutelma, että minulla oli ruumis, mutta minussa ei ollut mitään fyysistä, mitä koskettaa. Olin henkiolento, ja fyysinen ruumiini oli kuollut, mutta olin kyllä täysin elossa ja varsin tietoinen siitä, että minulla oli kädet ja jalat ja pää, mutta en pystynyt enää koskettamaan niitä.

Jumala on henki, näkymätön hengellinen olento, ja meidät on luotu hänen kuvakseen.

Mietin: "Missä kummassa olen?" Seistessäni siellä pimeydessä vaistosin mitä uskomattomimman kylmyyden ja pelon tulevan ylleni. Olet kenties yöaikaan kävellyt syrjäisellä kujalla tai tullut yksin kotiin, ja sinusta on tuntunut, että joku tarkkailee sinua. Oletko koskaan kokenut sellaista? Vaistoat, että joku katselee sinua pimeässä, mutta et näe, kuka. Aloin vaistota pimeydessä pahaa. Pimeys ei vaikuttanut vain fyysiseltä vaan myös hengelliseltä. Tuntui, että minua pidettiin silmällä. Kylmä, läpituokeva paha tuntui leviävän ympärilläni olevaan ilmaan. Tiesin ympärilläni olevan jotakin. Hitaasti tulin tietoiseksi siitä, että lähitöllä tuntui liikkuvan muita ihmisiä, samassa ahdingossa kuin minä. Vaikka en puhunut ääneen, he vastasivat ajatuksiini. Aloin kuulla äänten kiljuvan minulle pimeydestä: "Suu kiinni!" "Ansaitset olla täällä!" Ajattelin: "Minä olen helvetissä. Tämä saattaa oikeasti olla todellista, mutta miten päädyin tänne?" Olin kauhuissani – pelkäsin liikkua tai hengittää tai puhua. Näitä ajatellessani mietin: "Kyllä, olisin voinut ansaita tämän paikan."

Ihmiset kuvittelevat helvetin olevan juhlaa ja suurta nautintoa. Niin minäkin tapasin ajatella. Luulin, että siellä tehtäisiin kaikkea sitä, mitä maan päällä ei saa tehdä. Roskaa. Paikka, jossa olin, oli pelottavin paikka, mihin koskaan olen joutunut. Ihmiset eivät voineet tehdä siellä mitään, ei mitään, mitä he ilkeässä sydämessään halusivat. Eikä siellä kerskailla. Kenelle siellä alhaalla voisi leuhkia? "Joo, minäpä raiskasoin, murhasin, ryöstelin ja rosvosoin." Jep, hurraata vaan, jätkä! Siellä alhaalla ei ole mitään puhuttavaa, ei mitään. Ja siellä olevat tietävät tuomion olevan tulossa.

Siinä paikassa ei ole lainkaan kosketusta aikaan. Ihmiset eivät tiedä, mitä kello on. He eivät osaa sanoa, ovatko olleet siellä kymmenen minuuttia, kymmenen vuotta vai 10 000 vuotta. Heillä ei ollut mitään käsitystä ajasta. Paikka oli kammottava.

Raamatusta kerrotaan, että on olemassa kaksi valtakuntaa: pimeyden valtakunta, jota saatana hallitsee, ja valon valtakunta. Juudaan kirjeessä sanotaan, että pimeyden paikka valmistettiin tosiasiaassa enkeleille, jotka olivat tottelemattomia Jumalalle. Sitä ei koskaan valmistettu ihmisiä varten.

Se oli pelottavin, kammottavin ja iljettävin paikka, missä koskaan olen ollut. En koskaan toivoisi tai haluaisi, että edes pahin vihamieheni joutuisi helvettiin.

Minulla ei ollut mitään käsitystä, kuinka sieltä pääsisi pois. Miten helvetistä päästään pois? Minä olin jo kuitenkin rukoillut, ja ihmettelin, miksi kummassa olin joutunut sinne, koska olin rukoillut juuri ennen kuin kuolin ja pyytännyt Jumalaa antamaan anteeksi syntini. Itkin ja sanalla sanoen huusin Jumalalle: "Miksi minä olen täällä, minähän olen pyytännyt sinulta anteeksi, miksi olen täällä? Olen sydämestäni kääntynyt sinun puoleesi, miksi olen täällä?"

Sain päästä pois sieltä ainoastaan siksi, että olin ennen kuolemaani katunut syntejäni. Herra vei minut siihen pimeyteen näyttäkseen minulle, minne olisin joutunut, ellen olisi rukoillut ambulanssissa ja antanut elämäni Jeesukselle.

On liian myöhäistä katua syntejään, kun on jo joutunut helvettiin. Parannuksen voi tehdä ainoastaan ennen kuin kuolee. Helvetistä ei pääse pois rukoilemalla, eikä kukaan maan päällä, ei kukaan, voi rukoilla ketään ulos helvetistä. Ihmisen on täytynyt itse rukoilla. Raamattu opettaa, ettei kukaan voi rukoilla kuolleiden sielujen puolesta ja saada heitä siten pois helvetistä. Ihmisten on tehtävä parannus ennen kuolemaansa.

Sitten kirkas valo loisti minuun ja kirjaimellisesti veti minut pois pimeydestä.

Raamattu sanoo, että suuri valo on loistanut pimeyteen niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa ja pimeydessä, ja on johdattanut heidän kulkunsa rauhan ja vanhurskauden tielle.

Kun seisoin siinä, ihmeellinen valonsäde halkaisi pimeyden yläpuolellani ja loisti kasvoihini. Valo alkoi ympäröidä minua, ja aloin tuntea painottomuuden valtaavan minut. Sitten aloin tuntea, kuinka nousin maasta ilmaan ja aloin kohota ylös tähän kirkkaaseen valoon.

Katsoessani ylös saatoin nähdä, että minua vedettiin suureen pyöreänmuotoiseen aukkoon korkealla yläpuolellani. En erityisemmin halunnut katsoa taakseni, jotten kenties putoaisi takaisin pimeyteen. Olin hyvin onnellinen päästessäni pois siitä synkeydestä.

Tunneliin mennessäni pystyin näkemään, että valon lähde säteili aivan tunnelin päässä. Se oli uskomattoman kirkas, aivan kuin se olisi ollut maailman keskus. Se näytti kirjaimellisesti kuin kaiken voiman, kuin kaiken valon, keskukselta. Se oli loistavampi kuin aurinko, kirkkaampi kuin mikään jalokivi, mikään timantti, loistavampi kuin laservalon säde. Silti siihen saattoi katsoa suoraan.

Kun katselin, minua kirjaimellisesti vedettiin sitä kohti, kuin yöperhosta liekin lähelle. Tunsin kuinka minut ällistytävällä nopeudella vedettiin ilman halki kohti tunnelin päätä. Kun minua siirrettiin ilmassa, saatoin nähdä, että lähteestä säteili peräkkäisiä valoaaltoja, jotka olivat voimakkuudeltaan vielä intensiivisempiä ja alkoivat tulla tunnelia pitkin minua kohti. Ensimmäinen valoalto toi ihanan lämmön ja lohdutuksen. Oli aivan kuin valo ei olisi ollut luonteeltaan pelkästään fysikaalista, vaan se oli ”elävää valoa”, joka välitti tunteen. Puolivälissä toinen valoalto tuli minuun. Tämä valo välitti täydellisen ja syvällekäyvän rauhan. Olin etsinyt mielenrauhaa monta vuotta, mutta olin löytänyt siitä vain ohikiitäviä hetkiä. Koulussa olin lukenut kirjallisuutta Keatsista Shakespearen yrittäessäni saada mielenrauhaa. Olin kokeillut alkoholia, opiskelua, urheilua, olin kokeillut naisuhteita, olin kokeillut huumeita, olin kokeillut kaikkea löytääkseni rauhan ja tyytyväisyyden elämäni, enkä koskaan ollut löytänyt. Nyt koin täydellistä rauhaa päästä varpasiin.

Seuraava ajatukseni oli: ”Miltähän ruumiini näyttää?” Pimeydessä en ollut kyennyt näkemään käsiäni kasvojeni edessä. Ajattelin: ”Nyt varmaan pystyn näkemään selvästi, koska olen tässä valossa.” Niinpä katsoin oikealle ja hämmästykseni käsivarteni ja käteni oli siinä, mutta saatoin nähdä suoraan niiden lävitse. Olin läpinäkyvä kuin henki, mutta ruumiini oli täynnä samaa valoa, joka loisti minuun tunnelin päästä. Oli aivan kuin olisin ollut täynnä valoa. Kolmas aalto lähellä tunnelin päätä oli täydellinen ilo. Se oli niin jännittävää, että tiesin, että se mitä pian näkisin, olisi koko elämäni upein kokemus.

Järkeni ei pystynyt kuvittelemaankaan, minne olin menossa, eivätkä sanani pysty kertomaan, mitä näin. Tulin ulos tunnelin päästä, ja näytin seisovan pystyssä kaiken valon ja voiman lähteen edessä. Tämä uskomaton valo täytti koko näkökenttäni. Ajattelin siitä heti, että se oli aura, sädekehä. Sitten kirkkaus. Olin nähnyt Jeesuksesta kuvia, joissa hänellä oli pikkuruinen sädekehä tai hänen kasvojensa ympärillä oli hohdetta.

Ja kuitenkin Jeesus kuoli, nousi kuolleista ja nousi taivaaseen, istuu Isän oikealla puolella, on kirkastettu, valon ympäröimä eikä hänessä ole pimeyttä. Hän on kunnian Kuningas, Rauhanruhtinas, herrain Herra ja kaikkien kuningasten Kuningas.

Uskon nähneeni Herran kirkkauden.

Vanhassa testamentissa Mooses nousi Siinain vuorelle 30 päiväksi ja näki Herran kirkkauden. Kun hän laskeutui takaisin alas, hänen kasvonsa säteilivät. Mooseksen kasvot säteilivät Herran kirkkautta, ja hänen piti laittaa verho kasvoilleen, etteivät ihmiset pelkäisi. Hän oli nähnyt Jumalan valkeuden, Jumalan kirkkauden. Valonleimahdus, Jeesuksen kirkkaus, sokaisi Paavalin Damaskoksen tiellä.

Ja nyt minä seisoin täällä ja näin sen uskomattoman valon ja kirkkauden.

Seistessäni siinä sydämeeni alkoi vilistää kysymyksiä: "Onko tämä vain voima, kuten buddhalaiset sanovat, tai karma tai yin ja yan? Onko tämä vain jokin luontainen voima tai energialähde, vai voisiko siellä oikeasti olla joku seisomassa?"

Kyseenalaistin edelleen kaikkea. Kun ajattelin näitä ajatuksia, ääni puhui minulle valon keskustasta. Ääni sanoi: "Iän, haluatko palata?"

Järkytyin, kun tajusin, että valon keskustassa oli joku ja että kuka hän olikin, hän tiesi minun nimeni. Oli aivan kuin tämä henkilö olisi pystynyt kuulemaan ajatukseni puheena. Sitten ajattelin itsekseni: "Palata, palata – minne? Missä minä olen?" Äkkiä taakse katsoessani saatoin nähdä tunnelin häipyvän takaisin pimeyteen. Ajattelin, että olin varmasti sairaalasängyssä näkemässä unia, ja suljin silmäni.

"Onko tämä todellista? Seisonko tässä todella, minä, Iän, olenko tosielämässä tässä seisomassa, onko tämä todellista?"

Sitten Herra puhui taas: "Haluatko palata takaisin?" Vastasin: "Jos olen pois ruumiistani, en tiedä, missä olen, haluan palata." Vastaus oli: "Jos haluat palata, Iän, sinun on nähtävä uudessa valossa."

Heti kun kuulin sanat "nähtävä uudessa valossa", tajusin jotain. Muistin, että olin saanut joulukortin, jossa luki: "Jeesus on maailman valo" ja "Jumala on valo, eikä hänessä ole pimeyttä." Olin miettinyt näitä sanoja tuolloin. Olin juuri tullut pimeydestä, eikä täällä todellakaan ollut mitään pimeyttä.

Siis tämä oli Jumala! Hän on valo. Hän tiesi nimeni, ja hän tiesi sydämeni ja mieleni salaiset ajatukset. Mietin: "Jos tämä on Jumala, sitten hänen täytyy myös pystyä näkemään kaikki, mitä olen koskaan elämässäni tehnyt."

Tunsin itseni täysin paljastuneeksi ja läpinäkyväksi Jumalan edessä. Minua hävetti, ja ajattelin: "On tapahtunut virhe, ja ylös on tuotu väärä henkilö. Minun ei tulisi olla täällä. En ole kovin hyvä ihminen. Minun pitäisi ryömiä johonkin kivenkoloon tai mennä takaisin pimeyteen, jonne kuulun."

Kun aloin siirtyä hitaasti takaisin kohti tunnelia, Jumalasta lähti valoaalto, joka liikkui minua kohti. Ensimmäinen ajatukseni oli, että valo varmaan heittäisi minut takaisin siihen hornan kuiluun. Mutta hämmästykseni puhtaan varauksettoman rakkauden aalto virtasi ylitseni. Se oli viimeinen asia, mitä odotin. Tuomion sijasta minuun tulvi puhdas rakkaus.

Puhdas, aito, turmeltumaton, estoton ja ansaitsematon rakkaus. Se alkoi täyttää minua sisältä. Ajattelin: "Ehkä Jumala ei tiedä kaikkea sitä väärää, mitä olen tehnyt", joten aloin kertoa hänelle kaikista niistä iljettävyyksistä, mitä pimeyden turvin olin tehnyt. Mutta oli kuin hän olisi jo antanut minulle anteeksi, ja hänen rakkautensa voima vain kasvoi. Myöhemmin Jumala itse asiassa näytti minulle, että kun olin ambulanssissa pyytännyt anteeksi syntejäni, hän antoi silloin minulle anteeksi ja pesi henkeni puhtaaksi pahasta.

Huomasin alkavani itkeä hillittömästi, kun rakkaus tuli yhä voimakkaammaksi ja voimakkaammaksi. Se oli niin puhdasta ja tahratonta, vailla ehtoja. Vuosiin en ollut tuntenut olevani rakastettu. Viimeinen kerta, jolloin muistin tunteneeni olevani rakastettu oli kotona, kun koin äitini ja isäni rakastavan minua, mutta olin lähtenyt pois suureen maailmaan ja huomannut, ettei siellä ole paljoakaan rakkautta. Olin kokenut asioita, joiden luulin olevan rakkautta. Seksi ei ollut rakkautta; se vain poltti. Himo oli vain ihmisen sisällä riehuva tuli, hallitsematon halu, joka kärvensi sisuksissa.

Seistessäni siellä valoallot lakkasivat ja seisoin rakkauden täyttämän puhtaan valon ympäröimänä. Vallitsi syvä rauha. Ajattelin itsekseni: "Olen niin lähellä. Voisinkohan astua Jumalaa ympäröivään valoon ja katsoa häntä kasvoista kasvoihin. Jos saan nähdä hänet kasvoista kasvoihin, tiedän totuuden." Olin kyllästynyt kuulemaan valheita ja petosta. Halusin tietää totuuden. Olin ollut kaikkialla löytääkseni totuuden, eikä kukaan näyttänyt pystyvän kertomaan minulle sitä. Minulla oli tapana keskustella kenen kanssa tahansa, joka kenties osaisi kertoa minulle elämän tarkoituksen, totuuden, mistä kaikessa on kyse – totuuden oli oltava jotain. Ajattelin, että jos voisin astua eteenpäin ja nähdä Jumalan kasvoista kasvoihin, tietäisin totuuden ja tietäisin elämän tarkoituksen. Minun ei enää koskaan tarvitsisi kysyä keneltäkään mieheltä, naiselta tai lapselta, ei koskaan enää. Minä tietäisin.

Voisinko astua eteenpäin? En kuullut mitään ääntä, joka olisi sanonut, etten voisi. Niinpä siirryin eteenpäin, ja tulin nopeasti valoon. Astuessani valoon, oli kuin olisin tullut ilmaan ripustettujen kimmeltävien valoverhojen sisään. Ne olivat kuin ilmaan ripustettuja tähtiä tai timantteja, jotka säteilivät mitä ihmeellisimmin. Valo paransi edelleen minua syvältä. Se paransi särkynyttä sisäistä ihmistä, tervehdyttäen rikkinäisen sydämeni.

Pyrin valon kirkkaimpaan kohtaan. Valon keskellä seisojaksi mieheksi häikäisevän valkoisissa kaavuissa, jotka ulottuivat hänen nilkkoihinsa asti. Vaatekappaleet eivät olleet ihmisten kankaita, vaan kuin valon vaatteita. Kun nostin katseeni ylös, näin miehen rinnan ja hänen käsivartensa, jotka olivat ojennettuina kuin toivottaakseen minut tervetulleeksi. Katsoin kohti hänen kasvojaan. Ne olivat hyvin kirkkaat; ne näyttivät noin kymmenen kertaa kirkkaammilta kuin jo näkemäni valo. Niihin verrattuna aurinko näytti kellertävältä ja valjulta. Valo oli niin kirkas, etten pystynyt erottamaan hänen kasvopiirteitään. Siinä seisossani aloin tuntea valon säteilevän puhtautta ja pyhyttä. Tiesin nyt seisovani Kaikkivaltiaan Jumalan läsnäolossa – kukaan muu kuin Jumala ei voisi näyttää tältä. Puhtaus ja pyhyys huokui edelleen hänen kasvoistaan, ja aloin tuntea, kuinka tämä puhtaus ja pyhyys tuli minuun. Halusin päästä lähemmäs nähdäkseni hänen kasvonsa. En pelännyt, vaan tunsin täydellistä vapautta liikkeessäni häntä kohti. Seisoin nyt vain vajaan metrin päässä hänestä ja yritin katsoa hänen kasvojaan ympäröivän valon sisään, mutta niin tehdessäni hän kääntyi sivuun. Hänen siirtyessään kaikki valo siirtyi hänen mukanaan.

Suoraan Jeesuksen takana oli pyöreänmuotoinen aukko, kuin tunneli, jota olin aiemmin mennyt alas. Katsoessani siitä aukeavaa näkymää saatoin nähdä kokonaisen uuden

maailman avautuvan edessäni. Minusta tuntui, kuin olisin seissyt paratiisin laidalla, saanut nähdä häivähdyksen ikuisuudesta.

Se oli täysin koskematonta. Edessäni oli vihreitä niittyjä ja vainioita. Ruoho itsessään huokui samaa valoa ja elämää, jota oli ollut Jumalan läsnäolossa. En nähnyt kasveissa mitään tauteja. Vaikutti siltä, että jos ruoholle astuisi, se vain ponnahtaisi elinvoimaisena takaisin. Niittyjen keskellä saatoin nähdä maiseman halki polveilevan kristallinkirkkaan virran, jonka molemmilla puolilla oli puita. Minusta katsoen kaukana oikealla näkyi vuoria, ja ylhäällä taivas oli sininen ja kirkas. Vasemmalla minusta erottui kumpuilevia mäkiä ja kukkia, jotka loistivat kauniita värejä. ”Paratiisi.” Tiesin kuuluvani tänne. Olin matkannut joka puolella maailmaa etsien paratiisia, ja tiesin löytäneeni sen. Minusta tuntui, kuin olisin juuri syntynyt ihan ensimmäisen kerran. Jokainen osa minussa tiesi, että olin kotona. Ikuisuus oli vain yhden askelen päässä edessäni.

Kun yritin astua eteenpäin tähän uuteen maailmaan, Jeesus asettui takaisin oviaukkoon.

Raamattu sanoo, että Jeesus on ovi ja että jos tulet sisään hänen kauttaan, käyt sisälle ja ulos ja löydät vihreät laitumet. Hän on ovi elämään. Jeesus on tie, totuus ja elämä. Kukaan ei tule isän luokse muutoin kuin hänen kauttaan. Hän on ainoa tie. On vain yksi kapea käytävä, joka johtaa hänen valtakuntaansa. Harvat löytävät sen. Useimmat löytävät valtatie tai moottoritien alas helvettiin.

Jeesus kysyi minulta: ”Iän, nyt kun olet nähnyt, haluatko palata takaisin?”

Ajattelin: ”Palata takaisin, en tietenkään. Miksi haluaisin palata? Miksi haluaisin mennä takaisin siihen surkeuteen ja inhottavuuteen? Ei, minulla ei ole mitään, minkä vuoksi palata. Minulla ei ole vaimoa eikä lapsia, ei ketään, joka todella rakastaa minua. Haluan jatkaa sisälle.” Jeesus ei kuitenkaan siirtynyt, joten katsoin taakse vielä viimeisen kerran sanoakseni: ”Hyvästi julma maailma, minä häivyn täältä!”

Näin tehdessäni erotin selvässä näyssä äitini seisomassa tunnelin edessä. Kun näin hänet, tiesin äsken valehdelleeni: oli yksi henkilö joka rakasti minua – rakas äitini. Hän ei ollut pelkästään rakastanut minua, vaan tiesin myös, että hän oli rukoillut puolestani jokaisena elämäni päivänä ja yrittänyt osoittaa minulle Jumalan. Ylpeydessäni ja ylimielisyydessäni olin pilkannut hänen uskomuksiaan. Mutta hän oli ollut oikeassa, Jumala oli olemassa, ja taivas ja helveti. Tajusin, kuinka itsekästä olisi mennä paratiisiin ja jättää äiti luulemaan, että olin joutunut helvettiin. Hänellä ei olisi aavistustakaan, että kuolinvuoteellani olin rukoillut ja pyytännyt anteeksi syntejäni ja vastaanottanut Jeesuksen Herranani ja Pelastajanani. Hän olisi saanut vain ruumiin arkussa Mauritiukselta.

Niinpä sanoin: ”Jumala, on vain yksi henkilö, jonka takia todella haluan mennä takaisin, ja hän on äitini. Haluan kertoa hänelle, että se, mitä hän uskoo, on totta – että on olemassa elävä Jumala, että on taivas ja helveti, että on ovi ja Jeesus Kristus on se ovi ja että voimme tulla vain hänen kauttaan.” Kun sitten katsoin taas taakseni, näin äitini takana isäni, veljeni ja sisareni, ystäväni ja ison ihmisjoukon heidän takanaan. Jumala näytti minulle, että oli paljon muitakin ihmisiä, jotka myöskään eivät tiedä ja jotka eivät koskaan tietäisi, ellen voisi kertoa heille.

Kysyin: ”Keitä kaikki nuo muut ovat?” Ja Jumala sanoi: ”Jos sinä et palaa takaisin, monet

näistä ihmisistä eivät saa mahdollisuutta kuulla minusta, koska monet eivät astu jalallaankaan seurakuntaan.”

Sanoin: ”Jumala, haluan mennä takaisin ja kertoa heille kaikille. Olen päässyt tänne kerran, en edes tiedä miten pääsin tänne, mutta voin varmasti saada selville. Olen päässyt tänne kerran – tiedän, että voin tulla tänne takaisin. Ja haluan olla varma, että pääsen takaisin.

Sanoin: ”Jumala, kuinka palaan takaisin? Pimeyden tunnelin läpikö, takaisin ruumiiseeni? Miten voin mennä takaisin? En edes tiedä, kuinka tulin tänne.” Ja Herra sanoi: ”Jos palaat, sinun täytyy nähdä asiat uudessa valossa.” Ymmärsin, että minun on nähtävä hänen silmiensä kautta, hänen rakkautensa ja anteeksiantamuksensa silmien kautta. Minun piti nähdä maailma niin kuin hän näki sen – ikuisuuden näkökulmasta.

Ja sanoin: ”Jumala, kuinka palaan? En tiedä, miten mennä takaisin.”

Hän sanoi: ”Ihan, kallista päätäsi...nyt tunnet, kuinka neste valuu pois silmistäsi ... avaa nyt silmäsi ja katso.”

Samassa olin takaisin ruumiissani.

Pääni oli kallellaan oikealle, ja toinen silmäni oli auki. Näin nuoren intialaisen lääkärin, joka piti kädellään oikeaa jalkaani koholla ja tökki jalkapohjaani terävällä instrumentilla. Hän etsi elonmerkkejä. Hän ei huomannut, että olin nyt elossa ja katsoin häntä. Ihmettelin, mitä kummaa hän oli tekemässä, ja sitten minulle valkeni: ”Hän luulee, että olen kuollut!” Samassa lääkäri lopetti sen, mitä oli tekemässä, ja käänsi päätään kasvojeni suuntaan. Katseidemme kohdatessa kauhu levisi hänen kasvoilleen, kuin hän olisi juuri nähnyt aaveen. Veri pakeni miehen kasvoilta, ja hän valahti kalpeaksi kuin lakana. Hän miltei lensi säikähdyksestä selälleen.

Kauhistuneena pyysin Jumalaa antamaan minulle voimaa kallistaa päätäni vasemmalle ja katsoa toiselle puolelle. Kääntäessäni päätäni vasempaan näin ovensuussa sairaanhoitajia ja sairaala-apulaisia, jotka tuijottivat minua ällistyneinä ja peloissaan. Olin ilmeisesti ollut kuollut 15 – 20 minuuttia. Tunsin oloni heikoksi ja suljin silmäni, mutta avasin ne äkkiä varmistaakseni, että olin yhä ruumiissani. En ollut varma, katoaisinko jälleen vai en. Olin lopen uupunut. Suljin taas silmäni ja nukahdin sikeään uneen.

Loppusanat

Rukoilin Jumalaa sinä yönä ja pyysin, että hän parantaisi minut ja että pystyisin kävelemään ulos sairaalasta. Sinä yönä Jumala paransi minut täydellisesti ja teki mahdolliseksi sen, että kykenin kävelemään sairaalasta seuraavana päivänä. Koska käsitin, että koko elämäni oli muuttumassa pysyvästi, kysyin Jumalalta, mikä minusta oli tullut. Hän sanoi minulle, että olin uudestisyntynyt kristitty ja että hän halusi minun lukevan hänen Raamattuaan. En ollut ikinä lukenut Raamattua, enkä ollut koskaan kuullut uudestisyntymisestä. Seuraavan kuuden viikon aikana luin koko Raamatun. En ole enää koskaan ollut entiseni, ja uskon, että näin Herran Jeesuksen Kristuksen kirkastetussa muodossaan.

Olen seurannut Jeesusta Kristusta henkilökohtaisena Herranani ja Pelastajanani aina tästä 1982 sattuneesta kokemuksesta asti. Olen täällä Uudessa Seelannissa

helluntaiseurakunnan pastori. Olen työskennellyt Borneon pääkallonmetsästäjien parissa ja pakolaisleireillä Kaakkois-Aasiassa. Olen toiminut pastorina seurakunnissa, ja vaimoni ja minä olemme käyneet 24 maassa kertomassa tätä todistusta.

Ian McCormarck

Suomennos / Translated by Reija Becks

<http://www.aglimpseofeternity.org/>